

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2025r.

sprawy **M. Z.**

skazanego za przestępstwo z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 30 września 2024r., sygn. akt VI Ka 424/24,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 25 kwietnia 2024r., sygn. akt III K 1160/23

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W treści zarzutu kasacji wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy prawa materialnego, tj. art. 37b k.k., poprzez jego wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary, skutkujące orzeczeniem wobec skazanego kary pozbawienia wolności przekraczającej stopień jego winy. Już jednak samo jego sformułowanie przesądza o tym, że zarzut ten nie może przynieść oczekiwanych skutków, bowiem w istocie odnosi się on do kwestii niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary i jako taki jest w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalny.

Jedynie więc na marginesie można wskazać, że Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko w kwestii możliwości jednoczesnego stosowania przepisów art. 37b k.k. i art. 57b k.k. Między innymi w wyroku z dnia z dnia 11 grudnia 2024r. (sygn. akt V KK 488/24) Sąd Najwyższy stwierdził, że *„istnienie podstawy do nadzwyczajnego obostrzenia kary w oparciu o treść art. 57b k.k. w związku ze skazaniem w warunkach określonych w art. 12§1 k.k. nie uniemożliwia zastosowania instytucji określonej w art. 37b k.k. Może to jednak nastąpić, gdy w konkretnej sprawie, przy uwzględnieniu wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności, możliwe jest jej orzeczenie w takim wymiarze, że jej obligatoryjne obostrzenie (powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia) powoduje, iż wymiar tak orzeczonej kary nie przekracza 3 miesięcy pozbawienia wolności, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyli tylko wówczas gdy możliwe jest jednocześnie respektowanie obligatoryjnego charakteru przepisu art. 57b k.k. oraz treści art. 37b k.k. w zakresie maksymalnej wysokości kary pozbawienia wolności jako kary sekwencyjnej orzeczonej za dany występki.”*

Mając na względzie, że M.Z. dopuścił się czynu z art. 200§1 k.k., którego dolna granica zagrożenia ustawowego wynosi 2 lata pozbawienia wolności, Sąd Odwoławczy nie mógł uczynić nic innego, jak dokonać zmiany orzeczenia Sądu Rejonowego, które było, z wyżej przytoczonych przyczyn – błędne.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]

[a.ł]